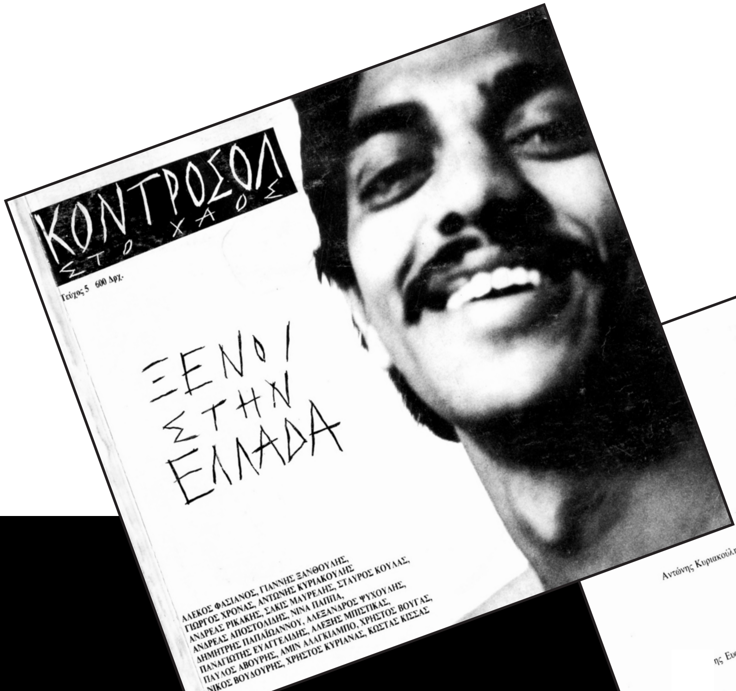
ΞΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: 2 ιστορίες & μια φωτογραφία από το

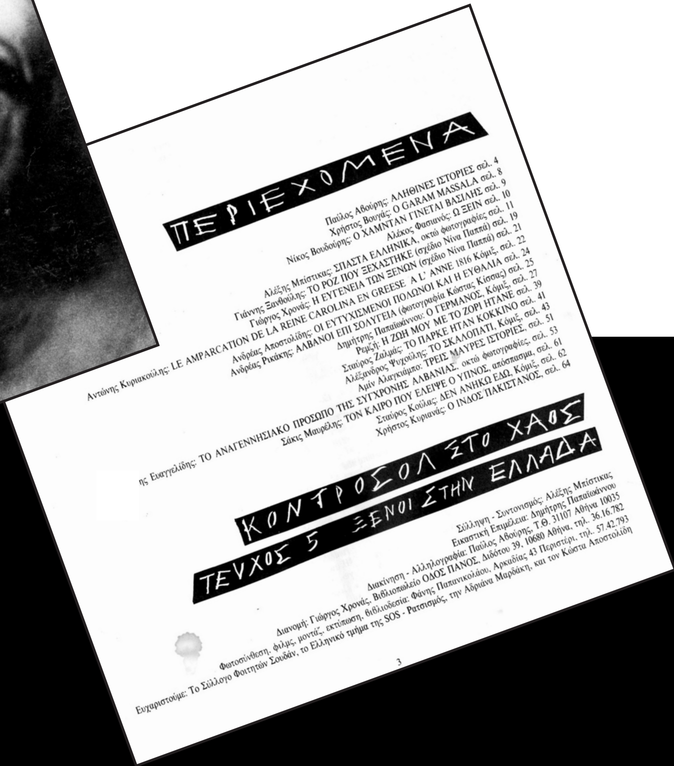
ΚΟΝΤΡΟΣΟΛ ΣΤΟ ΧΑΟΣ

Δημοσιεύτηκαν αρχικά στο περιοδικό "ΚΟΝΤΡΟΣΟΛ ΣΤΟ ΧΑΟΣ" #5 (Φλεβάρης 1992). Για την αναδημοσίευση: Αρχείο 71, Φλεβάρης 2013.

ΑΡΧΕΙΟ 71
αυτόνομο εργαστήρι
έρευνας και αυτομόρφωσης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΟΝΤΡΟΣΟΛ ΣΤΟ ΧΑΟΣ
ΤΕΥΧΟΣ 5 ΞΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Σύλληψη - Συντονισμός: Αλέξης Μπίστικας
Εικαστική Επιμέλεια: Δημήτρης Παπαϊωάννου
Διακίνηση - Αλληλογραφία: Παύλος Αβούρης, Τ.Θ. 31107 Αθήνα 10035
Διανομή: Γιώργος Χρονάς, Βιβλιοπωλείο ΟΔΟΣ ΠΑΝΟΣ, Διδότου 39, 10680 Αθήνα, τηλ. 36.16.782
Φωτοσύνθεση, φιλμς, μοντάζ, εκτύπωση, βιβλιοδεσία: Φάνης Παπανικολάου, Αρκαδίας 43 Περιστέρι, τηλ. 57.42.793
Ευχαριστούμε: Το Σύλλογο Φοιτητών Σουδάν, το Ελληνικό τμήμα της SOS - Ρατσισμός, την Αδριάνα Μαρδάκη, και τον Κώστα Αποστολίδη

3

*Το "Κοντροσόλ στο Χάος" ήταν ένα gay fanzine που κυκλοφόρησε 5 φορές στο διάστημα 1986-1992. Στην παρούσα αναδημοσίευση περιέχονται επιλεγμένα αποσπάσματα του 5ου και τελευταίου τεύχους με τίτλο "Ξένοι στην Ελλάδα". Μπορείτε να αναζητήσετε το πλήρες τεύχος καθώς και άλλο υλικό του εγχώριου lgtb κινήματος στο Τμήμα Κινηματικού Αρχείου του Αρχείου 71, κάθε Πέμπτη 17:00-20:00 και Σάββατο 12:00-16:00.

ΡΕΜΖΗ:

Η ΖΩΗ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟ ΖΟΡΙ ΗΤΑΝΕ

Εγώ από το Κουρδιστάν είμαι, από Τουρκία μεριά. Πριν από 5 χρόνια ήμουνα φυλακή και βρήκαμε μία τρόπο βγήκα έξω και πήγαμε Ελλάδα. Και πήγαμε σε ένα αστυνομία και 8 μέρες μας κρατήσανε εκεί. Μόνος ήμουνε και φοβήθηκα, γιατί έχει αντι-Τουρκία αντι-Ελλάδα – και εγώ δεν είμαι Τούρκος μα βλέπουμαι πως είμαι Τούρκος – φοβήθηκα μπορεί να μας σκοτώσουνε. Μετά τις 8 μέρες ήρθα Λαύριο, 2 χρόνια έμεινα εκεί πέρα. Εγώ όταν ήρθα Ελλάδα ήξερα Λαύριο πως είναι Σχολείο Πολιτικής Κουλτούρας, αλλά δεν είναι έτσι. Είναι όπως είναι φυλακή, να χαλάει εκεί πέρα κόσμο. Όταν σου δίνουνε φαϊτό το βράδυ, αμέσως νυστάζεις, δεν ξέρεις να κάνεις τίποτα, όπως είναι χαζοί, γιατί αυτό σίγουρα έχει μέσα κάτι φάρμακα. Μετά εγώ έβλεπα τη ζωή μου εκεί πέρα, εμείς τι είμαστε, τι κάνουμε εδώ πέρα, θα φύγω, αλλά δε μπορώ να πάρω όλον τον κόσμο, ούτε δεν έχουμε λεφτά, ούτε δεν έχουμε γλωσσά. Αυτό γλωσσά πάρα πολύ πόνος είναι, κόσμο δεν καταλαβαίνει τι είσαι, εσύ τι θέλεις, δεν καταλαβαίνει αυτό τι σου λέει, για σένα κακό λέει; για σένα καλί; πώς μπορείς να κάνεις με το άνθρωπο συμφωνείς; Τι κάνουμε εδώ; Μόνο θα πάρουνε μυαλό κόσμου εδώ πέρα. Ναι λένε είσαι λεύτερος, αλλά δεν είναι αυτό λεύτερος, τα χέρια είναι ανοιχτά αλλά δε μπορείς να κάνεις τίποτα αν δεν έχεις δουλειά και ξένος είσαι και δεν έχεις γλώσσα να πεις εγώ θέλω δουλειά, εγώ δεν χρειάζω βοήθεια, να μου δίνουνε δουλειά θέλω, να βάλω ροκάματό μου, ένα τσιγάρο, ένα τσάϊ, όταν έρθει κοντά μου σ' ένα καφενείο ένας φίλος μου, Κούρδος, Τούρκος, Έλληνας, Γκερμάνης, πρέπει να μπορεί να δώσω ένα τσάϊ, ένα καφέ, πρέπει να πληρώσω να φύγω.

Ήρθα στην Αθήνα και βρήκα μιά δουλειά 15 μέρες. Εκεί πέρα εγώ ήξερα κλέβανε όταν πουλάνε αναψικά που τελείωσε και πρέπει να πετάξει, θα βάλει πάνω άλλο νούμερο, και ήξερα αυτή δουλειά λάθος είναι, σκέφτηκα –σκέφτηκα– ήθελα να κλαίω... Εγώ τι κάνω; Αυτοί αύριο μπορεί να κάνει άρρωστοι κόσμο, μα δε μπορώ κάνω αλλιώς, 5 χιλιάρικα μας δίνανε, όταν δε δουλεύω εκεί θα πεινάω εγώ. Με το ζόρι δούλευα εκεί, η ζωή μου με το ζόρι ήτανε.

Έβαλα 75 χιλιάρικα και είπα εγώ θα πάω οικοδομία. Έφυγα, και μετά από 10 μέρες βρήκα ένα άνθρωπι, μου είπε εγώ κάνω σουά, σουατζή ήτανε, χρειάζω εργάτες, έλα εδώ, πήγαμε εκεί πέρα, ένα μέρος Ψυικό λένε, εκεί δουλεύαμε. Αυτό εμένα μου είπε 5 χιλιάρικα θα σου δώσω, 2 εβδομάδες δουλέψαμε και 4μιση μου έδωσε. «Δεν έχουμε δουλειά πολύ φίλε, δε μπορώ παραπάνω να σου δώσω». «Δώσε μου λεφτά μου, αυτό μου είπες πριν, να μη μου λες, να μη δουλεύω». Λέει όχι. Είμαι ξένος, δεν ήθελα να κάνω φασαρία, δεν ήθελα να τσακώνω με το άνθρωπι, μπορεί με το νεύρα να κάνουμε κατίπραμα, δεν ξέρεις τι θα γίνει, είπα δεν θα πάρω αυτά τα λεφτά, θα πω δύο λέξεις να φύγω. Είπα, φίλε μου έχεις παιδιά; γυναίκα σου έχεις; σπίτι σου έχεις; Ευχαριστημένος είσαι από Ελλάδα. Λέει: τι θέλεις να πεις; Λέω: όταν αύριο πάρεις ένα ξένο και κάνεις έτσι, αυτό λέει: «οι Έλληνες μας κάναν έτσι», γιατί όταν ένας κάνει κάτι κακό, όλοι μας θα καεί.

Σε ένα εστιατόριο δουλεύαμε, αυτοί παίρνουνε ξένους, δίνουνε 4 χιλιάρικα, (όταν Έλληνες θέλουνε 10 χιλιάρικα), και τους ΙΚΑ κλέβουνε. Εμείς δεν έχουμε άδεια να μας δίνανε δουλειά, και φοβάμαι όταν ήρθανε μιά μέρα εκεί γιατροί, αστυνόμοι, και μας δίνουνε φόβο: θα σου βάλουμε φυλακή, θα σου ρίχνουμε ξύλο. Και μυρίζει εκεί, κλέβουνε, αλλά δε μπορείς να κάνεις τίποτε.

Δεν είχα δουλειά πάλι. Γιατί όταν είμαστε ξένοι αμέσως τελειώνει η δουλειά μερικές φορές. Να πάρει άλλο, καινούργιο, να μην ξέρει γλώσσα να πει γιατί δεν δίνεις λεφτά μου τόσα. Μιά μέρα πέρασα από ένα καρότσι με σουβλάκια, τραγουδούσε κουρδικά. Ποιός είναι αυτός; Για μένα μου άρεσε πάρα πολύ. Πήγα εκεί πέρα, είπα «συγνώμη παιδιά, από πού είσαστε;» Κούρδοι ήτανε. Μετά γνωρίσαμε, με κέρασαν μία μπύρα, μου λέει τι δουλειά κάνεις; Εγώ λέω τώρα δεν έχω δουλειά. Δεν είπανε τίποτα.

Μετά μιά μέρα εγώ και δύο φίλους μου σε ένα καφενείο πίνουμε τσάϊ, ήρθε και μου είπε Ρεμζή, έλα δουλεύουμε μαζί αν θέλεις. Εγώ, δεν έχω πρόβλημα δουλεύω σε καρότσι του, δεν είμαι τόσο πολύ εγωιστής, και είπα μπράβο, για μένα βοήθεια ήτανε.

Αυτό τώρα εφεντικό είναι, όταν θέλει θα 'ρθει, όταν δε θέλει δε θα 'ρθει. 4 άτομα είμαστε, βοηθός παίρνει 4 χιλιάρικα, εγώ μάστορας 6 χι-

λιάρικα. Και έχουμε μπαξίς μέχρι 3 χιλιάρικα. Φαΐ δίνουμε καλό, κρέας φρέσκο από Αγορά, ρίγανη, αλάτι, και πιπέρι λίγο κόκκινο. Αυτό πιπέρι δίνει καλή γεύση και τραβάει φαγητό. Και όταν βάζεις σε φωτιά πρέπει να είσαι εκεί να γυρνάς όλα μαζί όχι να φεύγεις να πας αλλού.

Θα 'ρθουνε εκεί πέρα 1-2-3-4 σωβινιστής λένε «Αυτοί είναι Τούρκοι». «Είναι οι Τούρκοι». Βρε μάνα μου, δεν είμαι Τούρκος. Εσύ είσαι Γερμανός; «Όχι δεν είμαι Γερμανός, είμαι Έλληνας» λέει και μετά φωνάζει. «Και εγώ δεν είμαι Τούρκος, είμαι Κούρδος». Θέλουνε να τσακώνουν, θέλουνε να κάνουν κακί πράμα. Εγώ δε θέλω να τσακώνω ποτέ, γιατί τζάμπα είναι. Αν είμαι μάγκας, αν είμαι παληκάρι, πρέπει πατρίδα μου να πολεμήσω.

Τώρα λέμε ψέμματα; δεν έχουμε άδεια. Ε, μιά μέρα ήρθανε εκεί δύο αστυνομία με τα ρούχα, μου λένε «αυτό ποιος δουλεύει εκεί;». Λέω: «εγώ δουλεύω, δεν ξέρεις εγώ δουλεύω;» (μερικές φορές αυτό έρθει εκεί φάει σάντουιτς). «Μη μιλάς! Μάζεψε και έλα μαζί μου με το καρότσι». «Δε μπορώ να φέρω μαζί μου, πάρτο εσύ αν μπορείς!». Και μου λέει «πολύ μιλάς τώρα να σπάσω το κεφάλι σου». Εγώ είπα: «φίλε μου κανονικά ό,τι είναι μπορείς να μου κάνεις, αλλά το κεφάλι μου δε μπορείς να μου σπάσεις». Μου λέει: μάζεψε! Πέταξα τι ψήσαμε, λουκάνικα, σουβλάκια, είπα «συγνώμη, εμείς δε θέλουμε να κλέβουμε, δρόμο κακοί να περπατήσουμε, είμαστε ξένοι, θέλουμε να βάλουμε ροκάματά μας να φάμε». Μου λέει: πολλά μιλάς. Τρία καρότσια πήρανε, και Έλληνες μαζί, 8 είμαστε, ο βοηθός που ήτανε καινούργιο φοβότανε, αυτό δεν ξέρει Ελληνικά, δεν ξέρει τίποτα, και σκέφτη, λέει: τί μας κάνουνε, και συνέχεια θα 'ρθει δίπλα μου «Ρεμζή πες μου τι μας κάνουνε;».

Πήγαμε εκεί, πήρανε τα χέρια μας, πήρανε φωτογραφία μας, και μετά χαρτιά μας γυρνάει, και όλοι μάτια τους εμάς βλέπει με κακία. Αλλά μας είπανε: παιδιά μπορείτε να καπνίσετε τσιγάρο. Βράδυ δικοί μας φέρανε κοτόπουλο, σαλάτα, κοκοκόλα, καφέ, τσιγάρα. Μετά πήγαμε δικαστήριο, πήραμε αναβολή, να βρούμε λεφτά. Μετά οι Έλληνες φύγανε, εμάς μας κρατήσανε. Λέω, τι γίνεται; Γιατί μας κρατήσατε; Λέει: «δεν έχετε άδεια παραμανί. Μέχρι Τρίτη εδώ είσαι, μετά θα πάς Λεωφόρο Αλεξάνδρας, τώρα εκεί τι θα σας κάνουνε, θα σας αφήσουν εκεί, δεν ξέρω. Μπορεί να σας στείλσουνε Τουρκία». Εγώ φοβήθηκα εκεί. Σκέφτηκα: ένα παίρνουνε, δύο παίρνουνε, και φοβήθηκα πολύ.

Στο Ασφάλεια ένας αστυνόμος μου λέει: τι δουλειά κάνεις; Πουλάω σουβλάκια, είπα. «Πουλάς σουβλάκια, ε;». Δεν είπε τίποτε μετά. «Γιατί δεν έχεις άδεια παραμανί;». «Γιατί δε μου δίνεις. Εγώ θέλω άδεια παραμανί. Εσείς γιατί δε μου δίνετε». Και μετά κάτι μάτια του πώς είναι κακία βλέπει, «γιατί είναι κωλότουρκοι». Εγώ είπα: «Εγώ φίλε μου δεν είμαι Τούρκοι, και εσύ δε μιλάς όπως κύριος. Έχετε πρόβλημα με τους Τούρκους, και εγώ έχω παραπάνω από εσάς, αλλά και αν είμαι Τούρκος πρέπει έτσι μιλάς; Δε μιλάς καλά». Μετά ήτανε δύο κοπέλες εκεί πέρα, και άκουσα μία μίλησε και είπε: Είναι Κούρδος, δε βλέπεις; Και η άλλη λέει: γιατί μιλάς έτσι; Και μετά αξιωματικός είπε άσε να φύγουνε. Βγαίνουμε έξω, ένας μου λέει «θα σε πιάσω, θα σε φάω». Λέω: δεν είμαι πράματα να με φας φίλε μου. Είμαι ένα κόσμο, ένα άνθρωπι. Και έκανα πλάκα: είπα, θέλεις να φας; πάμε σε ένα εστιατόριο να σε κεράσω κάτι, με κρέας, ό,τι θέλεις, να φάμε μαζί. «Άντε φύγε», μου είπε, «άι στο διάολο».

Πηγαίναμε έξω, τώρα σκέφτηκα: την Πέμπτη πρέπει να πάω δικαστήριο, να πληρώσουμε, να φύγουμε, και μετά πάλι η ίδια δουλειά. Εγώ σκέφτω πολύ οικογένειά μου, που δεν έχω δει πολύ καιρό, και μ' αγαπάνε πολύ. Σκέφτω και ένα Κούρδος φίλος μου, δουλεύω μαζί του, αλλά τώρα μυαλό του θέλει πάει καπιταλισμός, μυαλό του δεν είναι όπως πριν, όλο πάει να βρει λεφτά πολύ, εγώ δεν σκέφτω έτσι. Εγώ μόνο θέλω να περάσω, και αν μπορώ να βοηθήσω όποιους δεν έχουν, αν μπορώ, και αλλιώς εγώ χρειάζω πολύ έχουμε πατρίδα, κράτος. Αυτό θέλω. Δε θέλω να βάλω εκατομμύρια, αυτοκίνητα, πολυκατοικία. Και εγώ Ελλάδα μ' αρέσει, όχι από λεφτά, μα και κουλτούρα τους κοντά μου είναι, και κόσμο πολύ ζέστη είναι.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΖΑΛΜΑΣ:

ΤΟ ΠΑΡΚΕ ΗΤΑΝ ΚΟΚΚΙΝΟ

– Πες μου την ιστορία της φίλης σου με τον Τούρκο.

– Η Λίτσα από το Βόλο, φίλη της Αλέκας, καθηγήτρια Αγγλικών, λαϊκά ωραία και πολύ γαμησιάρα γυναίκα, που θα ικανοποιούσε τον κάθε πικραμένο άντρα, ήταν τότε, το 1984, 25 χρονών. Αυτή, τον γνώρισε αυτόν μέσα από κάποια αριστερίστικη... έτσι με κάτι πολιτικά ήταν... αριστερίστρια... γνώρισε το Τζαν, Τσερκέζος, Τούρκος, πολιτικός πρόσφυγας, πάρα πολύ σκούρος, αγριωπός, και ωστόσο πάρα πολύ ντροπαλός, σεμνός και φοβισμένος τότε, προσπαθούσε να επιβιώσει μέσα στην παρέα. Επειδή ήταν πολύ φοβισμένος κατόρθωνε και γινόταν πολύ συμπαθητικός. Αργότερα αποδείχτηκε πως ήταν διάολος σκέτος, δηλαδή φοβερά έξυπνος και πολύ πονηρός. Έμαθε Ελληνικά πάρα πολύ γρήγορα, βρήκε δουλειά, πούλαγε κοσμήματα, έκανε θελήματα, πήρε παπί, μπήκε στις αριστερές οργανώσεις, έμαθε τα κυκλώματα των Εξαρχείων, και σιγά-σιγά έγινε κύριος. Για τη Λίτσα ήταν και κάπως σα μπαμπάς της, της μάθαινε Τούρκικα, της εξηγούσε την πολιτική κατάσταση στην Τουρκία...

– Η Λίτσα δεν τον βοηθούσε;

– Καθόλου. Η Λίτσα δε μπορεί να βοηθήσει τον εαυτό της, είναι εντελώς σκόρπιο άτομο. Λοιπόν η Λίτσα έμενε τότε σε ένα δυάρι κοντά στη λεωφόρο Αλεξάνδρας. Σιγά-σιγά ερωτευθήκανε, αυτός από ότι φαίνεται ήτανε καταπληκτικός στο κρεβάτι, η Λίτσα μας έλεγε ότι πέφτανε τα καταπληκτικά γαμήσια και ότι ο Τζαν είχε μια πολύ μεγάλη Τούρκικη ψωλή... Κάποια στιγμή όμως όπως πάντα συνέβαινε άρχισε η Λίτσα να βαριέται, αυτός εν τω μεταξύ όλα τα έβρισκε εύκολα, δουλειά, λεφτά και συναναστροφές, αλλά είχε το πρόβλημα ότι δε μπορούσε να βρει άλλη γκόμενα...

– Γιατί;

– Γιατί δε μπορούσε να περάσει στην Ελλάδα ως Έλληνας, ούτε Ευρωπαίος, παρά μόνο ως πρόσφυγας από τα βάθη της Ασίας. Ήτανε πολύ σκούρος, σχεδόν φοβιστικός. Οπότε είχε κυριολεκτικά αρπαχτεί από το μουνόχειλο της Λίτσας... κρεμότανε... είχε εξαρτηθεί σεξουαλικά. Και όταν η Λίτσα άρχισε να κάνει νερά, δεν του καθότανε, τον βαριότανε, συνεχώς επιδίωκε να βγαίνουν έξω με παρέες, ώστε να μην είναι μόνοι, ε, άρχισε κι αυτός να αγριεύει. Κάποιο βράδυ προς τις αρχές του καλοκαιριού αποφάσισε να βγάλει τη σχέση πέρα. Ήδη πολλά βράδυα κλεινόντουσαν σπίτι και γινόντουσαν μάχες και μετά τα καταπληκτικά γαμήσια... αλλά ένα βράδυ έγινε αυτό που έγινε... αποφάσισε να το παίξει τσαμπουκάς και άγριος, να παίξει το τελευταίο του χαρτί για να την κατακτήσει, και να την κρατήσει κοντά του. Και με παίρνει αυτή σε έξαλλη κατάσταση και μου λέει «με σφάζει», «με σφάζει», και τρέχω εγώ να πάω σπίτι της, χτυπάω το κουδούνι, τίποτα, χτυπάω την πόρτα, τίποτα, κάποια στιγμή μετά από πολύ ώρα μου ανοίγουν την πόρτα, ανεβαίνω πάνω... της πουτάνας... ένα σπίτι κατακόκκινο, λίμνες αίματος παντού, σπασμένα τζάμια, σπασμένα έπιπλα, η Λίτσα σε αθλία κατάσταση, πάρα πολύ τρομαγμένη, με το μάτι γυάλινο σε μία γωνία να μη μπορεί να αρθρώσει λέξη... και όταν λέμε αίμα, μιλάμε για πάρα πολύ αίμα. Το παρκέ ήταν κόκκινο και το αίμα λιμνάζον. Ακολουθώ τα αχνάρια του αίματος, που οδηγούσαν στην κρεβατοκάμαρα όπου βλέπω το Τζαν ξαπλωμένο στο κρεβάτι να τρέμει, κατακίτρινος, από μαύρος, τυλιγμένος με σεντόνια τα οποία είχανε κολλήσει επάνω του από το αίμα... και με το που με βλέπει βάζει τα κλάμματα, με παίρνει στην αγκαλιά του και άρχισε να με σφίγγει και να κλαίει και άρχισε να λέει διάφορα Τούρκικα. Του λέω «δεν καταλαβαίνω, δεν καταλαβαίνω», και ξαφνικά μου λέει: «θέλω τη μαμά μου».

– Τι ακριβώς είχε γίνει;

– Από τη Λίτσα, που έλεγε μιά κουβέντα κάθε πέντε λεπτά, συνειδητοποίησα ότι ο Τζαν αποφάσισε να βγάλει τη σχέση πέρα, εκείνη, που η υπομονή της είχε φθάσει στο απροχώρητο, του ξεφούρνισε πως δε θέλει άλλο, αυτός με ένα στιλέτο που κουβάλαγε πάει να τη χτυπήσει, τελευταία στιγμή μετανιώνει, δεν τη χτυπάει, δίνει μια μπουνιά στο τζάμι, σκίζει τα χέρια του, γυρίζει το στιλέτο και κάνει ένα διαμπερές τραύμα στο μηρό του: μπήκε το στιλέτο απ' τη μιά και βγήκε απ' την άλλη. ...

Μετά άρχισε να μου λέει: «Θέλω τη μαμά μου, σας αγαπώ όλους, αγαπώ τη Λίτσα, είμαι κάθαρμα, είμ' αλήτης, δε μου αξίζει», και τέτοια...
– Γιατί τα έλεγε αυτά;
– Έτσι αισθανότανε εκείνη τη στιγμή. Προφανώς του βγήκε μιά κούραση από τη ζωή του, από όλο αυτό το κυνηγητό. Σημειωτέον ότι αυτός στην Τουρκία είχε γυναίκα και παιδιά, που τα είχε παρατήσει, και κολυμπώντας μέχρι ένα καΐκι, είχε φθάσει στο πλησιέστερο νησί και από κει ήρθε στην Αθήνα. Καταγόταν δε από μιά φυλή των Τσερκέζων, με ένα παππού πάρα πολύ πλούσιο που γύρναγε τα χωριά της Τουρκίας και έσπερνε μούλικα από δω και από κει, και κάποια στιγμή επαναστάτησαν οι καθ' εαυτώ Τούρκοι, σκότωσαν όλη τη στρατιά του παππού του και τους πήραν όλα τα κτήματά τους.

Μπλεχτήκαμε σε μια διαδικασία να σώσουμε το Τζαν, ο οποίος είχε ακατάσχετη αιμορραγία, και κομμένο τον τένοντα του ενός δακτύλου στο χέρι από γυαλιά. Και βέβαια υπήρχε το τρομερό πρόβλημα ότι δε μπορούσαμε να πάμε σε επίσημο γιατρό, γιατί ο Τζαν ήτανε σκαστός από το Λαύριο και έτσι και πηγαίναμε σε γιατρό θα τον μπαγλαρώνανε πάλι. Οπότε βάζουμε λυτούς και δεμένους ξημερώματα να βρούμε γιατρό ο οποίος παράνομα θα την κάνει αυτή τη δουλειά. Τελικά πετυχαίνουμε ένα μίζερο μαιευτήρα - γυναικολόγο ο οποίος ζούσε από εκτρώσεις σε ένα ιατρείο της οδού Α.................. Ξεκολλάμε το Τζαν από τα σεντόνια (λαμαρίνα το σεντόνι απάνω του) και τον πάμε στο γιατρό κρυφά να του δέσει τις πληγές. Και μπαίνουμε σ' ένα άδειο ιατρείο το οποίο είχε μόνο αράχνες και μιά γυναικολογική καρέκλα που εκεί γινόντουσαν κρυφά οι εκτρώσεις και κάθεται ο Τζαν επάνω... είχε έρθει ο Γιάννης, η Αλέκα, η αδελφή της, η δε Λίτσα περίμενε σα φυτό στο ζαχαροπλαστείο από κάτω. Και συνειδητοποιεί ο χειρούργος ότι δεν έχει αναισθητικό, και ότι έχει μόνο χοντρές βελόνες από αυτές που ράβουνε τις γυναίκες όταν γεννάνε. Και κάθεται ο Τσερκέζος, σκυλί, και δέχεται ράμματα επί ραμμάτων χωρίς αναισθητικό, αφού του καθάρισε την πληγή σε βάθος βάζοντας μέσα μπαμπάκια με αντισηπτικά. Και του του έραψε το χέρι, και το πόδι κι από τις δυό μεριές με τη χοντρή βελόνα. Έγινε αυτή η επέμβαση εν πάση περιπτώσει, ανακηρύχθηκε ο Γιάννης βοηθός χειρούργου, περνούσε κλωστές στις βελόνες, έσπρωχνε, σκούπιζε...

Μετά άρχισε η Λίτσα να κρύβεται σε διάφορα σπίτια, αυτός την κυνηγούσε από πίσω, μας έπαιρνε τηλέφωνο εμάς και μας έλεγε «εσείς φταίτε που χωρίσαμε» και «μου την πήρατε» και λοιπά, και κάπως έτσι άρχισε αυτή η ιστορία να τελειώνει και να ξεθυμαίνει, και... μετά από λίγο καιρό μάθαμε ότι ο Τζαν βρίσκεται παντρεμένος και αποκαταστημένος οικονομικά στο Παρίσι.
– Η Λίτσα;
– Έχει αρραβωνιαστεί ένα Κρητικό που της έχει πάρει μηχανάκι και γούνα και φυσικά είναι ένας γκόμενος που η Λίτσα και πάλι δε γουστάρει καθόλου, απλώς καλύπτει μαζί του τον πανικό της μοναξιάς της.
– Για το Τζαν μιλάει ποτέ;
– Όχι αλλά από ότι ξέρω είναι η πιό έντονη σχέση που έχει ζήσει στη ζωή της.

(δύο αφηγήσεις στον Αλέξη Μπίστικα)

ΤΟ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

οκτώ φωτογραφίες του Παναγιώτη Ευαγγελίδη

